

■ Ὁ «πρόλογος» καὶ τὸ «κείμενο» τῆς ζωῆς μας

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου μας*

Τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ μᾶς
ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως;

Ἐὰν ἔχουμε ζήσει τὴν χαρὰ τῆς Πασχαλινῆς περιόδου, εἶναι σπάνιο νὰ μὴν νιώσουμε ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά, ὅταν ἔρχεται ἡ μέρα τῆς Ἀναλήψεως.

Ξέρουμε πολὺ καλά ὅτι εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἑορτὲς τῆς Χριστιανοσύνης. **Κ**ι ὅμως, μᾶς φαίνεται σὰν ἀναχώρηση, σὰν χωρισμός, ὅτι ὁ Κύριός μας δὲν εἶναι πιά παρὼν μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο.

Οἱ Μαθητὲς ὅμως δὲν ἀντέδρασαν ἔτσι. **Θ**ὰ μπορούσε ἡ λύπη νὰ τοὺς ἔχει καταβάλλει, αὐτοὶ ὅμως ἀντιθέτως, «ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης» (Λουκ. κδ' 36-53).

* * *

Γιατί ἡ Ἀνάληψη χαροποιεῖ τοὺς Χριστιανούς;

• **Κ**αταρχάς, διότι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου μας εἶναι πολὺτιμη γιὰ μᾶς.

Ἡ Ἀνάληψη ἐπιστέφει τὴν ἐπίγεια ἀποστολή Του. **Ὁ**λοκλήρωσε τὸ Ἔργο ποὺ Τοῦ ἀνέθεσε ὁ Πατήρ, καὶ πρὸς Αὐτὸν τείνει τώρα μὲ ὄλο τὸ εἶναι Του. **Σ**ὲ λίγο, ὁ Πατέρας θὰ Τὸν ὑποδεχθεῖ, ὅπως ἀρμόζει στὴν νίκη ποὺ κέρδισε κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, μιὰ νίκη ποὺ κατακτήθηκε μὲ τόσο πόνο. **Σ**ὲ λίγο θὰ δοξαστεῖ στὸν Οὐρανό. **Ἡ** δόξα καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου μας πρέπει νὰ εἶναι σημαντικότερες γιὰ μᾶς ἀπὸ τὴν «αἰσθητὴ παρηγοριὰ» ποὺ ἀντλοῦμε ἀπὸ τὴν παρουσία Του.

Ἄς μάθουμε νὰ ἀγαποῦμε τόσο τὸν Κύριό μας, ὥστε νὰ χαιρόμαστε μὲ τὴν δική Του χαρά.

• **Σ**τὴν συνέχεια, ἡ Ἀνάληψη σηματοδοτεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Πατὴρ ἀποδέχεται ὅλο τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Υἱοῦ. **Ἡ** Ἀνάσταση ἦταν τὸ πρῶτο ἐκτυφλωτικὸ σημεῖο αὐτῆς τῆς ἀποδοχῆς. **Ἡ** Πεντηκοστὴ θὰ εἶναι τὸ τελικόν. **Ἡ** νεφέλη ποὺ σήμερα περιβάλλει τὸν Ἰησοῦ καὶ ἀνεβαίνει μαζί Του στὸν Οὐρανὸ ἀντιπροσωπεύει τὸν

καπνὸ τοῦ ὀλοκαυτώματος ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον πρὸς τὸν Θεόν. **Ἡ** Θυσία ἐγίνε δεκτὴ. **Ὁ** Πατὴρ ὑποδέχεται τὸ Θῦμα, ὅπου κοντὰ Του θὰ συνεχίσει νὰ προσφέρει αἰωνίως τὴν Θυσία Του. **Τὸ** ἔργο τῆς σωτηρίας μας ὀλοκληρώθηκε.

• **Ὁ** Ἰησοῦς δὲν ἐπιστρέφει μόνος στὸν Πατέρα. **Εἶναι** ὁ ἀσώματος Λόγος ποὺ κατέβηκε καὶ ἔζησε μετὰ τῶν ἀνθρώπων. **Σ**ήμερα εἶναι ὁ Λόγος ποὺ ἐγένετο Σάρξ, ἀληθινὸς Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ποὺ εἰσέρχεται στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. **Φ**έρνει μαζί Του τὴν ἀνθρώπινη φύση τὴν ὅποια εἶχε ἐνδυθεῖ. **Ἀ**νοίγει τὶς πύλες τῆς Βασιλείας γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. **Κ**ατακτοῦμε «μέσφ πληρεξουσίου» τὰ ἐπουράνια ἀγαθὰ: **Ὅ**ντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι... συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». **Ἐ**ὰν εἶμαστε πιστοί, προόρισε γιὰ μᾶς θέση στὴν Βασιλεία. **Ἡ** παρουσία μας ἐκεῖ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ καὶ περιμένει.

* * *

Ἡ Ἀνάληψη καθιστᾷ γιὰ μας τὴν σκέψη τοῦ Οὐρανοῦ περισσότερο παροῦσα καὶ ἐπίκαιρη. **Σ**κεπτόμαστε ἄραγε ἀρκετὰ τὴν μόνιμη κατοικία μας; **Γ**ιὰ τοὺς περισσότερους Χριστιανούς, ἡ οὐράνια ζωὴ εἶναι κάτι σὰν συμπλήρωμα τῆς ἐπίγειας. **Κ**άτι σὰν *ὑστερόγραφο*, σὰν τὸ *παράρτημα* ἐνὸς βιβλίου, τοῦ ὁποίου τὸ κυρίως *κείμενο* ἔχει γραφτεῖ στὴν γῆ. **Τὸ** ἀντίθετο ὅμως εἶναι τὸ ἀληθινόν. **Ἡ** ἐπίγεια ζωὴ μας δὲν εἶναι παρὰ ὁ *πρόλογος* τοῦ βιβλίου. **Ἡ** ζωὴ στὸν Οὐρανὸ θὰ εἶναι τὸ *κείμενο*· καὶ τὸ *κείμενο* δὲν θὰ ἔχει τέλος.

Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε μιὰ ἄλλη εἰκόνα, ἡ γῆινη ζωὴ μας εἶναι μιὰ σήραγμα στενὴ, σκοτεινὴ καὶ πολὺ σύντομη ποὺ ὀδηγεῖ σ' ἓνα ὑπέροχο καὶ ἠλιόλουστο τοπίο. **Σ**κεπτόμαστε πάρα πολὺ αὐτὸ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ μας τώρα. **Ἄ**ν σκεπτόμαστε ἀρκετὰ αὐτὸ ποὺ θὰ εἶναι στὸ μέλλον: **«Ἄ** ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε... ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».

• **Σ**τὸν Ὅρθρο τῆς σημερινῆς Ἑορτῆς ψάλλουμε: **«Ἀ**γγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίσωμεν...». **Π**ρᾶγμα ποὺ σημαίνει, ἃς σκεπτόμαστε

περισσότερο τους Ἀγγέλους, ἄς προσπαθήσουμε νὰ εἰσέλθουμε στὰ δικά τους αἰσθήματα, νὰ γευθοῦμε κάτι ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γεύθηκαν αὐτοί, ὅταν ὁ Υἱὸς ἐπέστρεψε ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς. Ἄς μεταφερθοῦμε πρῶτα πρῶτα κοντὰ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ τοὺς Ἁγίους, ποὺ θὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ συμπολίτες μας: «Τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ ἀπεκδεχόμεθα σωτῆρα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν».

Ἡ ζωὴ μας θὰ μεταμορφωνόταν, ἐάν, ἤδη ἀπὸ τώρα, ρίχναμε τὴν καρδιά μας στὴν ἀντίπερα ὄχθη, πέρα ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο, στὴν Βασιλεία, ὅπου βρίσκονται ὄχι μόνον τὰ ἀληθινὰ ἀγαθὰ μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ὄλων ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦμε.

* * *

Οἱ Μαθητές, ἀφοῦ ἀποχωρίστηκαν τὸν Ἰησοῦ, παρέμεναν πλήρεις ἐλπίδας, διότι ἤξεραν ὅτι θὰ τοὺς ἐδίδετο τὸ Πνεῦμα. **Τ**οὺς παρήγγειλε «ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς...». **Ἡ** νεφέλη περιβάλλει τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη τὸ χρῶμα τῆς φλόγας τῆς Πεντηκοστῆς. **Ο** Ἰησοῦς φεύγοντας μᾶς σταθεροποιεῖ σὲ μιὰ στάση, ὄχι λύτης ἀλλὰ χαρούμενης καὶ γεμάτης ἐμπιστοσύνης προσμονῆς.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν Αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. **Κ**αὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες Αὐτὸν ἐπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης».

Νὰ τι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ μας ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως. **Ἐ**ὰν ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνεται εὐλογῶντας, κι ἂν ἐμεῖς Τὸν προσκυνοῦμε γονατιστοὶ ἐνῶ ἀνεβαίνει, θὰ σηκωθοῦμε γεμάτοι μὲ καινούργια δύναμη, καρπὸ τῆς εὐλογίας καὶ τῆς προσκύνησης, καὶ θὰ ἐπιστρέψουμε, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι, «μετὰ χαρᾶς μεγάλης».

□

(*) Lev Gillet, ἐνὸς Μοναχοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Πασχαλινὴ κατάνυξις, σελ. 124-128, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», 1η ἔκδοσις, Ἀθήνα, 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.